

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, ptes. 8: 6.ª, 4 ptes.: 12.ª, 2 ptes.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

La socialització de l'humanitat

Tots els llustres, tots els centenars de llustres, tenen llur fesomia i propia característica. L'esperit de l'home, continuadament cerca expansió cap a un dolç benestar, que una vegada té per finalitat el conqueriment d'una necessitat purament material i egoïsta, tal com s'expressava aïllada i col·lectivament en els temps en que'l materialisme i àdhuc l'individualisme arreu imperava i fins s'imposava com a idea ultra-civilitzadora del món social; i d'altres, com en l'actualitat, en que aquest mateix cos social se n'ha expremut tota la seva essència lògica i racional, se tracta de l'organització perfecta dels drets individuals, ja en gran part conquerits, de tots i cada un dels individus que formen el món, assimilant-los als deures que indefectiblement se'n despreuen, per natural i forçosa conseqüència.

Quan en temps, ja sortosament passats, en que regnava arreu del món el despotisme en tots els ordres socials i quan la realitat col·lectiva encar estava com un ou dins sa esclofolla; quan les penses dels grans precursors de l'avenç de l'humanitat encar estaven en embrió; quan no sobressortien del nivell social sino'ls romàntics i els poetes, extassiant als seus contemporanis amb sa inspiració i poesia; varen eixir, com per encant, els primers destells de regeneració humana i varen eixir en forma d'idees revolucionaries, talment com han de sorgir totes les idees renovadores i que tinguin per objecte'l trasmutar la manera d'ésser de la societat tota. Sempre l'egoïsme ha estat, és i serà un entrebanc per a la transformació de les coses i dels homes, i, baix aquest punt d'ovir, aquest entrebanc, que'ls que l'interposen amb més braó sempre són els que l'estat consuetudinari els afavoreix materialment, i, en aquest cas particular de que's tracta, sempre són les classes de la societat que viuen amb menys necessitats; aquest entrebanc, com hem dit, fa aparèixer als cervells precursors i reveladors com mancats de sa perfecta estructura. Les idees renovadores sempre són qualificades de dissolvents i esgarrriades, puix atenten, en primer lloc, a l'*status quo* imperant (que, de passada va tant bé als amos i senyors de l'humanitat), i és per això que en totes les edats, els precursors, els pensadors que's posen al servei de l'humanitat, són follament perseguits per les classes directores d'aquesta mateixa humanitat, per qual avenç i regeneració sospiren i hardidament treballen.

¿Què ho fa — me dela un amic, en certa ocasió, — que les idees avençades sempre cris-

tallitzen en les classes humils i, per mal nom, dites baixes de l'humanitat? No té res d'estrany que així passi. Les classes humils, per les seves mateixes necessitats materials, estàn sempre propenses a trencar l'equilibri de lo existent, per la raó quasi supèrflua de que en llaor a son benestar rés hi han de perdre. I com que la norma general de les classes acomodades, és la de tenir el sentiment altruista atrofiat, també per la raó de sa tranquil·litat material, n'esdevé d'aquest estat de coses, que l'idea renovadora, guanyant, de dia en dia, voluntats, fa néixer un estat d'opinió que fins embroma l'aire que's respira i sobrevenen els grans cataclismes revolucionaris, que en aparença venen fonamentats per la conseqüència d'una petita, insignificant del·lectació material; però que, en el fons, no és més que l'inquietut, que la vibració de l'ànima col·lectiva, que clama ardentment per la regeneració de l'humanitat, esperonada per l'indestructible progressió biològica que l'empeny cap a la consecució de la més pura i assequible perfecció.

Això es el què ha passat durant tot el transcurs del segle XIX, per al conqueriment dels drets de l'home. Totes les col·lectivitats ultracivilitzades, afanyoses d'aconseguir un bocí de llibertat, sedentes de trencar qualques argolles de la cadena que'ls oprimia, alçaren la bandera de les llibertats individuals i esclatà'l gran cataclisme en terres franceses, cataclisme personificat en el guillotinatge del rei Lluís XIV, com a representant del poder opressor, de l'oligarquia representativa de totes les vexacions i esclavituts.

La revolució francesa, doncs, marca una fita en el camí de la lliberació de l'humanitat i, alhora, és un espill pels pobles oprimits o que encar tenen reminiscències de l'ancestral esclavatge. Més, tot l'esforç se produí per a l'assoliment de la llibertat de l'home, llibertat que, en el sentit purament individual, tal com avui se comprèn i es predica, està exposada a caure en el llibertinatge més desenfrenat, anorreador — ja no cal dir-ho — d'aquesta mateixa llibertat tant preuada. Es per això que l'ideal republicà — prè del mirall de la revolució francesa — ha sofert tant fortes sotragades. Es per aquest concepte individualista de la llibertat, que avui contemplem aquestes Repúbliques tant buides de llibertat i — pel contrari — plagades de la llevor del llibertinatge. Es per això, també, que degut al desprestigi de l'actuació republicana de certs pobles, ha passat un temps en que'ls homes lliures i d'ànima essencialment lliberal, no's gosaven dir republicans.

El fals concepte de llibertat, ha fet que les monarquies s'assimil·lessin els principis repu-

blicans, posant-los a la pràctica en els seus païssos respectius, debilitant així l'ideal republicà i fent-lo aparèixer com a pertorbador de la societat i dels fonaments de la mateixa. D'aquí devé la paradoxal realitat de l'aparició de l'anarquisme, visió social que, per a la seva implantació, és indispensable que la naturalesa humana perdi sos defectes capitals i sigui com un cos simple immaculat i sens aleació ni afinat de cap classe.

Heus-aquí com, per entremig d'aquest estany tèrbol com és, en l'actualitat, l'idea de llibertat, surgeix potentment i amb empena, coincidint amb els començaments del segle que vivim, el socialisme. El socialisme, que no és la llibertat concretíssima de l'home, tal com la somniaren els homes de la gran Revolució; que no és la llibertat individual, despresa de l'esclavatge del feudalisme; sino que és la llibertat de l'home dintre de l'humanitat. És la lliberació de la societat, formant un conjunt harmònic. Ja no's tracta del *Dieu et mon droit*, així, a seques, sino que aquest dret, inherent a la personalitat de quiscún, ha d'estar subjectat al compliment dels deures que la mateixa essència de la llibertat dicta amb respecte als demés consemblants, i, per tant, també, com nosaltres, homes lliures.

L'humanitat no està formada de components individuals completament deslligats, en sos drets i deures, sino que és un conjunt d'individualitats, d'àtoms, que's deuen a ella i ella mateixa té la necessitat de tots, de pobres, de rics, de menestrals; en una paraula, de tot el poble; poble que no'l forma pas, no, un sol estament de la societat, l'estament obrer, com erradament se propaga i's predica, sino que el formen tots i cada un dels homes que constitueixen la nació. D'aquesta faisó, és com s'ha produït, d'ensà de tant temps, el fals concepte de que la idea de llibertat era del monopoli exclusiu de la gent obrera de tot el món; i hem pogut contemplar l'espectacle de veure retrats de manifestar públicament llurs idees progressives a molts homes que, degut al fals concepte que s'ha tingut de la paraula obrer, no han gosat sumar-se a l'exèrcit lliberador de l'humanitat.

No és tant sols obrer el que materialment desgasta els seus muscles en el feixuc treball quotidià; tampoc ho és tant sols aquell que viu d'un esquifit jornal. Són molts individus que, sense treballar en aquestes circumstancies, viuen missèrrimament d'un petit comerç, viuen també molt poc sobrerament d'un sòu que no abasta de bon troç les llurs necessitats. I aquest estament anomenat classe mitja de la societat i que tants beneficis porta a la mateixa, ha vingut sofrint la tortura moral de no

poder donar ales a les seves idees per la raó de no poder-se dir obrers i amb ells confondre's i pel despreci que li ha fet, per altre cantó, l'estament superior — l'estament burges — ofegant-lo en ses manifestacions pel procediment indirecte de mermar-los-hi sos pocs brillants ingressos.

Vet-aquí, doncs, la feina del Socialisme. Predicar l'igualtat de drets i deures i una perfecta organització del treball en totes ses múltiples manifestacions per a que, en definitiva, sia possible una solidarització acabada de totes les més heterogènes energies humanes, en bé i profit propi i comú de tots els estaments socials. Vegi's com no's tracta d'una utòpica conglomeració de principis purament idealistes o romàntics. Vegi's, per fi, com no tenen de socavar-se'ls puntals de la societat. Potentes i avassalladores, pesi a qui pesi, aquestes idees aniràn fent via, conquerint a cada jorn, nous prosèlits, sobre-tot en l'element jove d'arreu del món, per a assolir, tant o d'hora, una més perfecte i racional constitució de l'humanitat.

ALFRED CANAL

ASPECTES DE LA GUERRA

(Del nostre redactor-corresponsal a París)

Els "embusqués"

La ciutat incomparable, que viu tranquila i serena com una matrona romana, segura en absolut de que ben prompte la victòria més resplendent coronarà'ls seus esforços en defensa dels seus drets i de la nacionalitat de França, acaba de classificar un nou tipu zoològic: l'*embusqué*; i l'abronca en públic. I comença a perseguir-lo amb ganas de fer-lo desaparèixer prompte, en nom de l'igualtat i en profit dels exèrcits de la llibertat que lluiten en tots els indrets de la terra.

Es, l'*embusqué*, aquell ciutadà, aquell paisà, bó i útil per a servir a la patria, que ha aconseguit, en les circumstancies presents, seguir disfrutant la plàcida vida del burgès, fent-se eximir per malaltia imaginària o per defecte físic invisible, i aquell militar, jove i fornit, al qual ha sigut possible desar l'espasa i arrupir-se darrera'l pupitre polsós d'una oficina pública, fent la vida grisa del buròcrata, fumant, llegint i conversant, mentres els seus companys d'armes i germans de raça, sofreixen les inclemencies del temps i l'esclat d'algún obús en les trinxeres sagnantes de Verdún o en les riberes humides del Some.

París ha clissat als *embusqués* i la premsa francesa, i'l poble francès, comencen a fer-los sortir dels seus amagatalls, i arrancar-los dels escriptoris, dels hospitals, dels tallers.

Ahir mateix, en el metropolità, un soldat vingut de les terres heròiques, ferit per tres vegades successives, arrencà la màscara a un oficial polít i elegant com els oficials d'Espanya. Intervingué'l públic, altres soldats... la bronca se feu enorme. Encare'm sembla que veig a l'*embusqué*, roig i avergonyit, sortir del cotxe i pujar els graons de l'estació de quatre en quatre.

L'*embusqué* és d'aquells que havien nascut per a servidors honoraris de la seva patria; de aquells que quan la pau regnava, monopolitzaven el sentiment patriòtic i portaven en el berret, en la solapa i en el pany de la camisa, els colors de la senyera; i esgrimien les armes

de combat a cada instant; i discutien a cops de puny en les taules de cafè, i ferien als veïns a cops d'*espuela*; així, essent, ademés, *bibelots* de saló i joguina de dames, se migraven fins a portar sobre seu tantes creus i tant grosses, que, més que pit, ja'l seu semblava un aparador de quincalleria.

Visqué alegre, triomfant, dominador, fins que'ls barbres vingueren a destruir la monotonia de la vida, a cremar pobles, a assassinar llibertats; fins que la guerra assombrosa vingué, sagnanta i crudel. Allavors mentres el bon patriota sortia de la seva llar, deixant-hi esposa i fills; mentres el llaurador deixava l'arada; i'l ferrer el mall i el fuster la serra, per a estrèyer el fusell entre llurs mans i anar a defensar, com lleons, el terreny patri, éll, el patriotaire criàner, removia influencies, mostrava les seves creus i les feia dringar, per a aconseguir quedar se lluny del front, revisant documents en una oficina o buidant orinals en un hospital de sang; sense oblidar-se, però, de sortir en les hores vagatives a passejar de nou la quincalleria del seu pit i el llustre de les seves botes per davant dels ulls devoradors de les donzelles i àdhuc per davant dels ulls d'aquells que tornen de la gran lluita amb una sola creu al pit, més xica però més gloriosa, i una ferida, tant gloriosa com la creu.

La ciutat incomparable persegueix als *embusqués*, els abronca i'ls desemmascara... ¿Quàn farem nosaltres altre tant?

Quàn arrencarem la careta d'aquests revolucionaris que presideixen *mitings* i a cops de puny esquerden la taula presidencial, que fan tremolar les parets dels edificis amb la seva veu potent i son parlar fogós i que quan l'hora de la lluita arriba, quan cal executar, quan comencen a bastir-se barricades i callen les boques per a que parlin els fusells, quan cal donar el pit, en lloc del *do de pit*, se tanquen a casa seva, amb l'honor, amb la gloria i amb la quefatura?...

Quàn desemmascarem a aquests nacionalistes d'opereta, que pretenen remoure l'Univers amb el nom de Catalunya sempre als llabris, cada volta que s'apropen eleccions i que quan són al Congrés d'Espanya, en lloc d'ésser un troç de Catalunya que exigeix per Catalunya, són troços d'estaquirot, identificats en absolut amb l'ambient melític de farsa que allí's respira i amb el vellut vermell de l'ampla sala?...

Quàn abroncarem a aquests marxants de la política que surten al carrer enarborant la bandera de les reivindicacions obreres, mentint-la i deshonorant-la?... Quàn, cara a cara, els direm que no tenen ideals, sino ambicions; que no tenen cervell, sino estómac; que no porten doctrines, sino gana?...

¿No són aquests, els nostres *embusqués*?

Abronquem-los, doncs. Desemmascarem-los. Despullem-los de les seves creus, de les seves glories, de la seva paraula i presentem-los tal com són davant del poble i que'l poble'ls escupi la cara.

Fem com la França. Així és com un poble pot parar l'embestida dels nous barbres; així és com pot tenir un Marne i un Verdún; així és com pot conservar la serenitat; tant més admirable enfront de la tragedia...

Així se guanya!

Igualtat, igualtat, igualtat!

F. MONTAÑA

París, 2 de desembre de 1916.

RÀPIDA

RECONSTITUCIÓ (?) NACIONAL. — En el Congrés espanyol manca temps per a aprovar els pressupostos de l'Estat, perquè involucra i vol assimilar el govern a dits pressupostos, les partides del pressupost dit pomposament de reconstitució nacional. D'ensà de l'obertura d'aquestes Corts, que s'esgargamellen els diputats de les diferents minories polítiques que tenen seient a la Cambra legislativa, per a convèncer al govern de que no's poden pressupostar quantitats imaginàries i que, per tant, aquesta reconstitució nacional és també imaginària, o siga que de reconstitució només en té'l nom. El govern, per çò, — tretze són tretze — fins farà treballar el magí dels diputats els dies de festa. Tot, perquè'l dia primer de gener han d'estar aprovats dits pressupostos. Primer s'ensorraràn els sostres del cel — sembla que ha dit —, abans de deixar de complir aquest precepte reglamentari.

¡Oh, els preceptes reglamentaris! .. ¡Noli me tângere!...

¡Quina llàstima que no estiguem en aquells temps de les imperiosas vacaciones! ¡Que'n fariem de feina!...

Això deu pensar l'inquiet Romanones quan, en un interval tranquil de les discussions parlamentaries, l'interroga un palatí per a organitzar una espatarrant cacera a qualsevol coto de Doñana.

* * *

L'il·lusió d'un poble

Ja ha tornat a venir l'època d'esperança del poble espanyol; l'època en que les il·lusions inunden els cervells d'aquest poble, fent somniar en un demà ple d'esplendidesa i benestar. Ja tornem a estar en el temps en que un poble que ha passat per mil vicissituds, confia en un pervindre que li ha de treure totes les penes que sobre d'ell pesen, portant-lo — com podríem dir-ne — de l'*infern a la gloria*.

Doncs, sí; el poble espanyol ja no patirà més; s'ha acabat l'haver-se d'ajupir tot el dia per a guanyar la queixalada de pa quotidiana; s'ha acabat el tenir de suar tota la setmana per a, al cap i a la fi, morir-se de gana; s'ha acabat!... Des d'are en endavant, tot-hom serà ric a Espanya; no hi haurán ni pobres ni treballadors, tot-hom viurà de renda... No saben per què? Doncs, és molt senzill: perquè tot-hom treurà la rifa. Es la rifa, el què'ns ha de salvar; per això tot-hom s'hi aboca. ¡Què comerç ni què industria! La rifa, la rifa! No hi creieu — diuen els espanyols — amb el guanyar quartos treballant; l'única manera d'ésser feliços, ha d'ésser posant a la rifa.

I a aquestes teories s'és donat un poble que té l'aspiració d'ésser ric, deixant el treball i acudint a enganxar-se a la trampa que, en forma d'il·lusions, li és preparada, per part dels que, després d'haver li xuclat tot l'any el suc, encar li envegen, a ses darreríes, la mica de sava que li queda.

I el poble, copdiciós de diner; s'hi deixa caure com encegat; veu en la rifa l'únic medi de acabar el patir i fa sacrificis per a comprar una apuntació i, si qualque vegada li proposen fer societat obrera, per a fer-se prevalèixer els drets, els seus recursos no li arriben per a pagar la quota que és posada.

Aquesta és la desgracia que té aquest poble. ¡Llàstima que, per culpa del contacte amb Madrid, ja s'hagi infectat Catalunya d'aquesta malaltia!

* * *

NOVES

CONFRARES ARRIVATS — Han visitat la nostra Redacció els periòdics «La Veu de Ribas», de Sant Pere de Ribas i «La Trinxera Catalana», publicació patriòtica que veu la llum pública a París i és orgue dels voluntaris catalans que lluiten en les trinxeres de França.

....

ENTERRAMENT CIVIL. — La setmana passada va ésser conduïda al cementiri, amb enterrament civil la senyora mare de l'infortunat mestre que fou d'aquesta vila, En Lluís Castellà. A dit acte hi concorren bon nombre de persones desitjoses de testimoniar l'afecte que sentien per mare i fill, tant desgraciats.

¡Descansin en pau els martrès de les seves idees lliberals!

....

NAIXEMENTS — El dilluns passat, l'esposa de nostre benivolgut director, el conegut metge d'aquesta localitat En Alfred Canal, va donar a llum un robust noi. Mare i fill continuen en la més perfecta salut.

També'l matrimoni Masó-Roig tingué la satisfacció de veure augmentada llur família amb un preciós noi, plè també de robustesa i salut.

L'enhorabona a ambdós venturosos matrimonis.

....

«LOS PREVISORES DEL PORVENIR» — Segons ens comunica'l representant d'aquesta important associació en aquesta vila, En Francesc Porta, el dimarts prop-venent tindrà lloc la reunió dels seus associats, a l'objecte de nomenar la junta directiva d'aquesta secció. Dita reunió tindrà efecte en l'hostatge de «La Unió Lliberal», a les nou de la nit.

....

NOU SERVEI. — Segons noves fidedignes, sembla que prompte serà un fet l'establiment d'un servei d'automòbils per a passatgers entre Mataró i Caldes de Montbui, passant per la nostra vila. No cal dir que celebrariem de veure la realitat d'aquest servei, per les aventures que podria reportar tant important millora.

....

CURSA DE MUNTANYA ARGENTONA GRANOLLERS. — Com ja hem anunciat en nombres anteriors, aquesta cursa's correrà avui diumenge, donant-se les sortides d'Argentona a les hores següents: Categoria excursionistes, a les vuit del matí. Categoria corredors, a les nou. El recorregut a seguir, és el següent: Argentona — Castell de Burriach — Coll dels Quatre Camins — Orrius (una hora de descans, temps neutralitzat per la categoria corredors) — Collet de Sant Bartomeu — Camí de can Argent a La Roca — Castell del mateix nom i, per la carretera, a Granollers.

Les curses són per equips compostos per tres individus, devent arribar junts als descansos i final de cursa.

Premis: «Copa Sports de Muntanya» (*challenge*), categoria corredors. «Copa Granollers» (*challenge*), categoria excursionistes. Tres medalles plata daurada, primer equip; tres idem plata, segon equip; tres idem coure, tercer equip.

Ademés, per diferents societats, particulars i cases de comerç, han sigut oferts altres pre-

mis, consistents en medalles i objectes d'utilitat per als excursionistes.

El «Centre Excursionista de Catalunya» ha editat un luxós quadern explicatiu d'aquesta important prova, en el qual hi van intercalades varies reproduccions dels principals paratges de la cursa i un plànol del recorregut.

....

CORALS MERCÈS. — Les donem al jove regidor de nostre ajuntament En Paulí Torras, per haver-se fet eco, en l'última sessió, del prec que fèiem en l'article titulat «Oblit lamentable» del nostre últim nombre, sobre'l canvi de noms de varis carrers.

També les donem als varis regidors que en la propia sessió s'ocuparen dels nostres precis repetits, referents a l'arreglo de les aceres, així com també per l'interès que, per fi, semblen tenir, perquè aviat pugui ésser el pont del Congost enllestit i entregat a la pública circulació. ¡Són de tanta utilitat ambdues coses!

....

VOT DE GRACIES. — Va otorgar-se a En Francesc Torras, pels treballs efectuats a fi d'aconseguir que tingui estada fixa en nostra població un destacament de cavalleria. Qualque cosa hi guanyaria'l nostre poble.

....

MILLORA. — El nostre amic i company En Marià Bataller, músic de «La Catalana», està forsa restablert de la greu malaltia que l'ha tingut enllitat per espai de varies setmanes. Desitjariem una ràpida curació.

....

ESPECTACLES. — «L'Alhambra»: La vetllada de diumenge passat fou forsa interessant. Varen distingir-se un bon xic els joves Terricabras, Bosch, Masó i Brugués, en la lectura de diferents treballs, així com també feren les delícies del públic, els joves artistes Margenat, Tapias, Fernández i Mas, que's veiéren obligats a bisar qualques números. El jove Pineda cantà amb afinació les composicions anunciades, lluint ses facultats pel cant. L'orquestra «La Catalana» també hi feu molt bon paper.

En la segona part, se representaren les obres teatrals «Al peu de la creu» i «La criada nova» pels joves Masó, Sitjes, Camps, Mogas, Tió i Godina, amb la col·laboració de l'excel·lent actriu Na Joana Bosch i baix la direcció escènica del *veterano* mestre d'aficionats En Vicenç Boix.

SECCIÓ OFICIAL

Alcaldia de Granollers

Acordado por la Junta de Cárceles del partido, concursar el servicio de rancho a los presos de la cárcel del partido, se hace público, para que cuantos deseen prestarlo presenten su propuesta dentro de ocho días a la Secretaría del ayuntamiento, donde estarán de manifiesto las condiciones al efecto establecidas.

Granollers, 7 de diciembre de 1916.

© ©

A tenor de lo dispuesto en el artículo 213 de la vigente ley de reclutamiento, se recuerda a todos los mozos sujetos al servicio militar, la obligación de pasar la revista anual, en los meses de noviembre y diciembre.

Por incumplimiento de esta prevención, se impondrá, según los casos, la multa de 25 a 1,000 pesetas.

Granollers, 7 de diciembre de 1916.

© ©

De conformidad a lo acordado por este ayuntamiento, en sesión de ayer, se prorroga definitivamente, hasta el día 20 próximo, el cobro del segundo y último plazo del reparto substitutivo de consumos de 1916.

Granollers, 8 de diciembre de 1916.

El alcalde,

F. Torras Villà

© ©

Cumpliendo lo dispuesto por la superioridad, se publican los precios máximos del carbón destinado al consumo del hogar, que señala la R. O. del 28 del mes último, a propuesta de la Junta Central de Subsistencias.

Clases de carbón y precios de venta por tonelada sobre vagón en estación de partida:

Aglomerados de Asturias	38 pesetas
Galletas de Asturias	40 »
Cok asturiano metalúrgico lavado	51 »
Cok de río	27 »
Cribado de Asturias	40 »
Menudo y granza de Asturias	30 »
Hulla para fragua	29 »
Cok de hornos (usos domésticos)	48 »
Cok de pila	32 »
Menudo Puertollano	19 »
Galleta de Puertollano	35 »
Cribado de Puertollano	37 »
Antracita de Peñarroya	43 »

Granollers, 9 diciembre de 1916.

El alcalde accidental,

Jaime Estrada

Restaurant de l'Estació de M. Z. A.

a càrrec de

MANUEL ARGEMÍ

RIFA-RGALO

d'un

MAGNÍFIC MUEBLEPHONE

en combinació amb la Rifa de Nadal

Es un artístic aparell fonogràfic, allotjat dins una preciosa caixa de caoba, amb adornaments de bronze. Tot ell va tancat amb persianes i és proveït d'un departament per a les plaques.

Llum elèctrica a l'interior

Acompanyen al MEUBLEPHONE un centenar de plaques dobles, impressionades pels millors artistes i institucions musicals

Preu del bitllet, 10 céntims

Renovació

SE VEN A LA

BOTIGA NOVA

IMS. DE E. GARRELL : GRANOLLERS

La Unión i El Fénix Español

Companyia d'asegurances reunides
(INCENDIS i VIDA)

Representant a Granollers:

José Casado Muriel

ALFONS IV, 26

SABATERIA

de

N. Valls i fill

Calçats sòlid i elegant
a preus reduïts

CARRER DE SANT ROC, 5

Botiga Nova

Carrer Anselm Clavé, 16

GRAN ASSORTIT
en Postals, Objectes d'escriptori
i Perfumeria

Figurins:

París Elégant i La Femme chic

Fotografia BOSCH

Retrats al bromur

Reproduccions i Ampliacions

50 per 60 centímetres des de

5 PEsSETES

Espana Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant: **DON ALFRED CANAL**

TAULA DE SUBSIDIS

Categoríes	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT: El subsidi per defunció pot augmentar se fins a 200 ptes satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

ESTEVE

CAMILLO

CALITAT EXTRA SUPERIOR

Vendes a l'engrós i al detall * Exportació a provincies

CARRER D'EN PRIM, 87

Arderiu Payerols i C.^a

TRANSPORTS

CARRER DEL REC, 15

Barcelona

¡No hi há més, senyors!... Quan tinguin sed, no demanin
altre cosa que les Begudes Gaseoses, Sifons i Aixarops

CLOTET

DEPOSIT DE LA CERVESA DAMM

Carrer de Barcelona, 16 i 18

Miquel Iglesias

PLAÇA DE LES OLLES, 14

Gran assortit
en

Articles de Pisa,
Bateria de cuina
Flors artificials

SASTRERIA

de

J. Sitjes Freixas

:: Confecció esmerada de trajos i
tota classe d'abrics (gabans, etc)

Plaça Major, 27

LA CATALANA

Societat de Segurs contra Incendis a Prima Fixa
Domiciliada a Barcelona
Rambla Catalunya, 15 i Corts, 264

Agent amb cartera
a Granollers i son Partit

Pere Novellas Valls

Carrer d'Alfons IV, 30